

שיר השירים קדש קדשים.
 ואין לה פסוק בשיר השירים שאין
 בו סוד של חמשה ואלף ודאי.
 שיר השירים ודאי שפך הוא.
 חמש דרגות היו בפסוק הזה, כמו
 שנאמר. ואם תאמר, האלף למה
 לא נזכר כאן? ודאי שאותו אלף
 היה טמיר, והוא טמיר עד
 שהתחברה אשה בכעלה. ולכן
 השתדל שלמה להביא אותו אלף
 לפלה, בסתר של החכמה
 העליונה.

בין שעשה קדש הקדשים למטה
 גנוז וטמיר, והכניס לשם את סוד
 קדש הקדשים לעשות גניזת
 השמוש השלם למעלה ולמטה
 פראוי. קדש הקדשים הוא
 למעלה, סוד החכמה העליונה
 והיובל. כמו זה יורשים החתן
 והפלה ירשת האב והאם.

וחזרו נחלת הירשה בגון אחר.
 ירשת האב ירשה הבת בעליתו
 של השם הקדוש הזה, ונקרא אף
 כף קדש, חכמה. ירשת האם ירש
 הבן, ונקרא קדשים, משום שנטל
 את כל אותם הקדשים העליונים
 וכנסם אליו, ואחר כף נותן אותם
 ומכניסם לפלה.

ועל זה אמר שיר השירים. שיר -
 לקדש. השירים - לקדשים,
 להיות הכל קדש קדשים בסוד
 אחד כמו שראוי. אשר לשלמה -
 הרי נתבאר, למלך שהשלוש שלו.
 ואם תאמר ששבח זה הוא שלו
 - אל תאמר כף, אלא השבח עולה
 למקום עליון. אבל כאן הוא סוד.
 בשמותתקנים זכר ונקבה כאחד
 פחת המלך העליון, אז אותו מלך
 מתעלה למעלה ומתמלא מכל
 הקדשות ומכל הברכות
 ששופעות למטה, ומתמלא
 ומריק למטה, וזוהי תשוקת

קדושיין, ומכל ברפאן, דנגדן לתתא, ודא איהו

ברוך הוא. ובגין כף שיר השירים, קדש
 קדשים.

ולית לה קרא בשיר השירים, דלא אית ביה
 רזא דחמשה ואלף ודאי. שיר השירים
 ודאי הכי הוא. חמש דרגין אינון בהאי קרא,
 כמה דאתמר. ואי תימא, האלף אמאי לא
 אדפר הכא. ודאי ההוא אלף טמירא הוה,
 וטמירא איהו עד דאתחברת אתתא בכעלה.
 ועל דא אשתדל שלמה, למיתי ההוא אלף
 לגבי כלה, בטמירו דגושפנקה דחכמתא
 עלאה.

בין דעבד קדש הקדשים לתתא, גניז וטמיר,
 ועאל רזא דקדש הקדשים לתמן, למעבד
 גניזו דשמושא שלים, עילא ותתא כדקא
 יאות. קדש הקדשים איהו לעילא, רזא
 דחכמתא עלאה, ויובלא. פגוונא דא ירתין
 חתן וכלה, ירותא דאבא ואמא.

ואתהדרו אחסנת ירותא בגוונא אחרא. ירותא
 דאבא, ירותא ברתא, בסליקו דשמא
 קדישא דא, ואתקרי אוף הכי קדש, חכמה.
 ירותא דאמא, ירית ברא, ואקרי קדשים, בגין
 דנטיל כל אינון קדשים עלאין, וכניש לון
 לגביה. ובתר יהיב לון, ואעיל לון לגבי כלה.
 ועל דא אמר שיר השירים. שיר, לגבי קדש.
 השירים, לגבי קדשים, למהוי כלא קדש
 קדשים, ברזא חדא כמה דאתחזי. אשר
 לשלמה הא אתמר למלכא דשלמא דיליה.

ואי תימא שבחא דא דיליה הוא. לא תימא
 הכי, אלא שבחא באתר עלאה איהו
 סלקא. אבל הכא הוא רזא. פד מתתקנן דכר
 ונוקבא כחדא, תחות מלכא עלאה, כדין
 ההוא מלכא אסתליק לעילא, ואתמלא מכל
 קדושיין, ומכל ברפאן, דנגדן לתתא, ואתמלי

המלך העליון, כשמתמלא קדשות וברכות ומריק למטה. ולכן התפלות והבקשות - שיתפסן ויתמלא אותו המבוע העליון. שפיון שהוא מתפסן כראוי ממראהו וממראה של אותו התפסן, מתפסן העולם התחתון ועלמותיה, ולא צריך להתפסן העולם התחתון אלא מהמראה של העולם העליון, ללכנה אין מראה מעצמה כלל, פרט לכאשר מתפסנת בשמש ומאירה, וממראה השמש ותקונו נתקנת הלכנה ומאירה. מה שצריכים התפלות והבקשות - שיואר ויתפסן אותו מקום שיוצא ממנו אור. שפיון שאותו מקום מתפסן מן המראה שלו, מתפסן כל מה שלמטה. ולכן התשבחת שאמר שלמה, לא השתדל אלא בשביל המלך שהשלוש שלו שיתפסן. פיון שהתפסן ממראהו, הכל התפסן ואם הוא לא התפסן, אין תקוין ללכנה לעולמים, ומשום כך אשר לשלמה. שיתפסן ויתמלא כראוי בראשונה, כמו שנתבאר. (שמות כה) ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו', סוד הסודות לידועי החכמה. כשעלה ברצון סתר כל הסתרים לעשות כבוד לכבודו, השיב רוח מנקדה עליונה ששופעת מלמעלה למטה, ושם תקונו להתישב בעולם הזה. למה? בשביל שאם לא יהיה עקר ושרש בעולם הזה, לא יהיה כלי להוריק בעולם הזה כלל. ואם לא יריק לעולם הזה, מיד נאכד ולא יכול לעמד אפלו רגע אחד. אבל משום שתקונו הוא מן העולם הזה, מתמלא מצד אחד להוריק לעולם הזה, ומצד אחר להוריק למלאכים העליונים. והפל נזונו ממנו כאחד.

תיאובתיה דמלכא עלאה, כד אתמלי קדושן וברפאן, ואריק לתתא.

וער דא איהו צלותין ובעותין, דיתתפן ואתמליא ההוא מבועא עלאה. דכיון דאיהו מתתפן כדקא יאות, מחיזו דיליה, ומחיזו דההוא תקונא, מתתקנא עלמא תתאה, ועולמתהא. ולא אצטריך עלמא תתאה לאתתקנא, אלא מחיזו דעלמא עלאה. סיהרא, לית לה חיזו מגרמהא כלל, בר פד אתתפן בשמשא ואנהיר, ומחיזו דשמשא ותקונא דיליה אתתקנת סיהרא ואתנהירת.

מה דאצטריך צלותין ובעותין, דיתנהיר ויתתפן ההוא אתר דנפקא מניה נהורא, דכיון דההוא אתר מתתקנא, מחיזו דיליה, אתתפן כל מאן דלתתא. ובגין כך תושבחתא דקאמר שלמה, לא אשתדל אלא בגין מלכא דשלמא דיליה, דיתתפן. פיון דאיהו אתתפן, מחיזו דיליה, כלא יתתפן. ואי איהו לא אתתפן, לית לה תקונא לסיהרא לעלמין, ובגין כך אשר לשלמה. דיתתפן ויתמלי כדקא יאות

בדדמיתא, כמה דאתמר. (דף קמ"ד ע"א)

ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו', רזא דרזין לידועי חכמתא, כד אסתלק ברעותא דסתרא דכל סתרין למעבד יקרא ליקריה, אנשיב רוחא מנקודה עלאה, דנגיד מלעילא לתתא, ושוי תקוניה, לאתישבא פהאי עלמא אמאי. בגין דאי לא יהא עקרא ושרשא פהאי עלמא, לא יהא מאנא לארקא בהאי עלמא כלל. ואי לא יריק להאי עלמא, מיד אתאביד, ולא יכיל לקיימא אפילו רגעא חדא. אבל בגין דתקוניה איהו מהאי עלמא אתמלי מסטרא חדא לארקא להאי עלמא, ומסטרא אחרא לארקא למלאכי עלאי. וכלא אתזנו מניה כחדא.